

TRŽNICA IDEJ

SREDNJA TRGOVSKA
ŠOLA LJUBLJANA 2020/21

Naslovna in zadnja stran: Sarah Comba, 2. Ca

zgornje rože: Kaja Stanič, 3. Cb

Ustvarjalci: dijaki in dijakinje STRŠ, člani novinarskega krožka

Mentorica novinarskega krožka: A. Medved - s pomočjo: M. Horvath in I. Koželj Urbanec

Lektoriranje in oblikovanje: A. Medved

Spoštovani bralec in obiskovalec našega časopisa »na daljavo«!

Leto 2020 nas je zaznamovalo. Posebno leto, katerega ni prav nihče pričakoval. Posebno leto, katerega ni nihče napovedoval.

Leto 2021 naj bo sončno, naj šolanje na daljavo postane in ostane samo še v daljavi in spomin.

Pred vami je šolski časopis, ki so ga pripravili naši dijaki in mentorice. Opravili so krasno delo, prikazali odziv pouka, učenja in doživljanja izobraževanja na daljavo. Uživajte ob branju.

Želim, da ostanemo povezani, pa čeprav na daljavo. Časi koronavirusa bodo minili in zopet se bomo srečali na šoli. Do takrat pa nas lahko obiščete na naši spletni strani in spremljate na profilih Facebook in Instagramu.

Dovolite mi, da vam še voščim z voščilom, ki naj se uresniči.

Ne vznemirjajte se za nazaj!

Ne vznemirjajte se za naprej!

**Uživajte sproti, hodite po poti sonca, učenja, dobre hrane in pijače z začimbami
veselja, sreče, vedoželja in ljubeče!**

Srečno 2021!

**Elizabeta Hernaus Berlec
ravnateljica STrŠ Ljubljana**

ŠPORTNO-KULTURNI DAN

In šolsko leto se je začelo ...

Da ne bi samo ždeli v šolskih klopeh, smo prvi šolski teden začeli bolj lahkotno. Od srede do petka se je cela šola izmenjavala na športno-kulturnih dnevih. Za športni del dneva smo kot pohodniki osvajali različne poti po Ljubljani, za kulturni del pa smo si ogledali troje filmskih predstav: Bojevnica, Medena pot in Konje krast.

Naš razred si je ogledal norveško sago Konje krast, ki govori o starejšem gospodu, ki je v mladosti izgubil stik z očetom. Hkrati se odvija dogajanje v preteklosti: ko je bil star 15 let, in sedanjosti: ko je star okoli šestdeset. Režiser se je poglobil predvsem v čustva ljudi in v posnetke pokrajine. Hkrati pa je ujel tudi podrobnosti, npr. koraki, šepet, šelestenje, strel, kar prikaže zelo nazorno. Film je bil precej dolg.

Preteklost je osredotočena na dogajanje med nekim poletjem, ki ga je Trond preživel na počitnicah pri svojem očetu na podeželju. Oče je imel hišo sredi gozda, daleč stran od ljudi. Do najbližjega soseda so se prevažali s čolnom. V hiši ni bilo elektrike, niti vodovodne napeljave. Imeli so bolj malo oblačil. Trond je že kot deček veliko razmišljal in čutil naravo okoli sebe. Veliko se je družil s sosedovim sinom Jonom, s katerim sta najraje hodila konje krast. V resnici jih nista kradla, samo lovila sta jih in jahala brez sedla. Jon je velikokrat lovil s puško. Nekega dne je pozabil, da bi moral čuvati mlajša bratca – dvojčka in med igro je po nesreči bratec ubil svojega bratca. Ta dogodek je zaznamoval celo družino.

Najlepši so bili posnetki splavarjenja. Trondov oče je s pomočjo sosedov posekal veliko dreves. Debla so hkrati splavili v reko, po kateri bi morala priplavati v Švedsko, kjer je bilo lesno podjetje. Oče je na koncu počitnic obljubil Trondu, da se bo jeseni vrnil k družini, toda Trond ga je zaman pričakoval.

Vzporedno z zgodbo iz preteklosti se fragmentarno odvija sedanjost, ko je Trond že upokojen. Po ženini smrti je odšel v očetovo vas, ne da bi o tem obvestil svojo hčer. Izvedel je resnico o svojem očetu in Jonovi družini. Realnost gleda sedaj z drugačnimi očmi.

Film je drugačen od vseh, kar sem jih gledala, in je precej zapleten. Treba se je popolnoma vživeti v občutja igralcev, če želiš razumeti dogajanje oz. odločitve oseb iz filma. Najbolj so mi bili všeč posnetki narave: ostri, živi in napeti. Na trenutke je bil film močno depresiven, vendar ves čas umetniški. Zanimiv mi je bil najbolj zato, ker je bil v ospredju človeški značaj.

Tjaša Zajc, 4. Cb

IZTISKANJE ČRNINE S ČRNILOM

Stopala je v množici od doma
z obupom in strahom v očeh.
Mimo so hodili megleni obrazi,
pri katerih jo motil je smeh.

V njej divjale so misli,
kot bi osvobodili zveri.
A hkrati nosila je bolečino,
ki jo je skrivala pred ljudmi.

Z rame ji visela je torba,
v njej pa pismo za družino.
Hotela je zapustiti ta svet
in za vedno izbrisati praznino.

Napisala je, da je vse slabo,
da o njej se širijo laži,
da je našla svoje gole fotografije
in da sošolec ji grozi.

Za pismo vem le jaz,
ker nastalo izpod mojega je peresa.
Pri sebi sem se odločila,
da še ni pravi čas za v nebesa.

Začela sem pisati blog
in nekako pustila tisto za seboj.
Zdaj počasi srkam sadove življenja
in vsi dobri ljudje z menoj.

Zdaj zagotovo vem,
da se nikdar ne smeš zateči v temen kot,
ampak poiskati si svetilko
in osvetliti svojo življenjsko pot.

Tjaša Zajc, 4. Cb

(v okviru projekta Iztiskanje črnine s črnilom)

IDEALI MOJE GENERACIJE

Kdor gre skozi mladost ali je šel skozi njo, je trpel, se smejal, živel, pustil svojo sled. Vsaka sled je posebna, drugačna, svojstvena, kot so tudi ideali, sanje, želje in težnje vsake generacije drugačne.

Česa si moja generacija v resnici želi in kaj je njen ideal, ni težko uganiti. Želimo biti srečni. Na tej poti ne poslušamo odraslih, ki nas opozarjajo na težave. Hočemo imeti sanje, stremeti k popolnosti, čeprav vemo, da je nikoli ne moremo doseči v celoti. Moja generacija se razlikuje od prejšnjih in verjetno ji ne bo podobna niti nobena od prihodnjih generacij.

Pogosto doživljamo svet, v katerem živimo, kot krut in brezbrizen do naših naporov, do naših upov. Oblikuje nas, vpliva na naše misli in naše sanje. Svet je tisti, ki nas pogosto spremeni, saj nadomestiti tisto, kar si resnično želimo, s tistim, kar si želi večina naše generacije. Na ta način ideal večine postane ideal vsakega od nas.

Nekateri izmed nas, tisti negotovi in šibki, iščemo tolažbo na napačen način, v alkoholu in mamilih, ker se ne morejo spoprijeti s svojimi težavami, porušeni upi in sanjami, zato beg iz realnega sveta postane najpreprostejša rešitev. Toda mnogi od nas smo močni in pripravljeni na spopadanje z življenjskimi težavami. Kljub težavam, s katerimi se srečujemo vsak dan, jih želimo premagati in vsem pokazati, koliko smo v resnici vredni. Zapleti, filozofiranje in celo izgubljanje bitk so včasih naše močne točke, vendar se nikoli ne odpovemo in nikoli ne odnehamo. Pademo, vstanemo, nato nadaljujemo ... in nočemo odnehati, ker vemo, da smo sposobni velikih stvari. Nekatere izmed nas so starejše generacije uspele na začetku malo zadržati, zato moramo zdaj dohiteti vrstnike, ki so jim pravočasno dali signal za start.

To je naš ideal. Bodimo najstniki, ki živijo v običajnem svetu in jim je zagotovljena lepa prihodnost. Želimo si postati znanstveniki, zdravniki, ekonomisti, inženirji, to je nič manj spoštovani odrasli, kot so oni. Želimo si živeti normalno življenje in se ne bojimo za svojo prihodnost v nobenem trenutku.

Mogoče moja generacija na svet gleda lahkotno in otroško. Morda so naša prizadevanja in ideali za vas odrasle nejasni. Mogoče smo se nekateri izgubili. Vendar večina ve, kaj hoče in po kateri poti naj gre. Varno hodimo v prihodnost in puščamo sledi na ulicah, po katerih hodimo. To so sledi življenja, ne obžalovanja. Sledi, katerim bodo morali prisluhnti tudi odrasli.

Naš ideal je boljše življenje in boljši svet, nekaj novega in povsem drugačnega, nekaj, kar nas bo osrečilo in zadovoljilo. Naš ideal je imeti ideale in si jih prizadevati izpolniti. Podprite nas pri tem!

ŠPORTNIKI NA NAŠI ŠOLI

TEKMOVANJE S KONJI – KONJI IN JAZ

Prvič sem jahala pri 8 letih. Hitro sem ugotovila, da so konji kot najboljši prijatelj, ki ti nikoli ne reče žal besede. Lahko jim popolnoma zaupaš, prav tako kot oni popolnoma zaupajo tebi. Nimam najljubše pasme, ker jih je zelo veliko. Z vsemi pasmami delam enako.

Zanimivo pri konjih je to, da lahko ležijo le 4 ure naenkrat in da ne morejo bruhati.

V času korone sem s konji po večini 4 do 5 ur vsak dan.

Da, imam svojega konja. Star je 2 leti in pol in ga še ne smem jahati. Trenutno jaham 4-letnega konja, ki je last moje trenerke.

Tekmujem v dveh disciplinah: v preskakovanju ovir ter v dresurnem jahanju. Tekmovanje mi kar veliko pomeni, še največ adrenalina mi da preskakovanje ovir.

Da, sem zmagala. Moja najvišja uvrstitev je bila leta 2016, ko sem s svojim prvim konjem zmagala ekipno in bila posamično tretja na državnem prvenstvu za dresurno jahanje v kategoriji mlajši mladinci. Leta 2019 sem bila ekipno tretja prav tako na državnem prvenstvu za dresurno jahanje v kategoriji mladinci.

Najljubši konj je zame seveda moj. Vsak jahač pa ima tudi svojega sanjskega konja. Zame je to Chablue - konj italijanskega jahača, ki je preskočil 2 m in 10 cm visoko oviro.

Najraje sem tekmovala s svojim bivšim konjem, ki smo ga prodali lansko leto. Neizmerno se že veselim tekmovalja s svojim zdajšnjim konjem, saj sem prepričana, da se bova povezala in skupaj dosegla še boljše rezultate.

Priznam, da me konji rešujejo pred realnim svetom in problemi, ki se kdaj preveč nakopičijo. Konji so zelo čuteče živali. Takoj začutijo, kdaj si slabe volje.

To, da se ukvarjam s konji in da imam možnost imeti svojega konja, je zame najboljša, kar se mi je zgodilo v življenju.

MOJ ŽREBČEK SPECIAL ONE

Živa Horvat, 4. Ca

MOJA PRVA KOBILA STELLA

(Državno prvenstvo 2016)

MOJA DRUGA KOBILA ALYNA

(Preskakovanje ovir 120 cm)

POTEŠITEV

**Izganjajoča svetloba,
pojavnjajoča se hudoba.**

**Kazen človeka,
na veji izreka.**

**Kdo ve, kakšna je pravica,
v rokah jo ima lastnica.**

**Kdo še razume,
človeške izume,
laži, tatvine, krutost in kostume.**

**Izguba zaupanja,
zdaj je tu veliko strupa.
Izmišljotine
postanejo prave vrhunske umetnine.**

**Kaj vse je zaigrano,
koliko je prikazano,
zmeda, žalost, jeza in strah,
tu ogenj požre vsa čustva v prah.**

**Vse je skrito,
vse pod nekakšno zaščito.**

**Morja stokanja in krikov,
ni veliko premikov,
ni pomoči ne rešitev,
na izbiro je le potešitev.**

Sara Sinček, 4. Cb

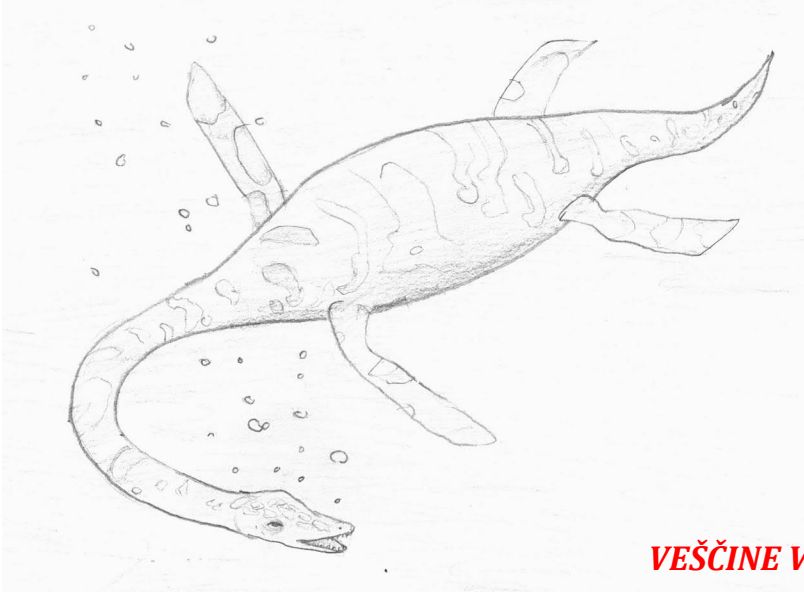
VPRAŠANJA & ŽIVLJENJE

Če je kaj res, je to, da se človek že od samega začetka svojega razvoja sprašuje: Kaj sploh je življenje? Čemu je namenjeno? Kaj je smisel vsega? Kaj je veselje, do kam sega? Sprašujemo se, kam vse to vodi in ali obstaja oseba v galaksiji, ki vse to upravlja.

Vsa ta vprašanja, problemi in razmišljanja nam vsak dan polnijo misli. Kljub tehnologiji, znanstvenikom in času, človek še vedno ni sposoben odgovoriti na nobeno od zgoraj navedenih vprašanj. Vsak vidi smisel po svoje, zato se pogosto pričkamemo zaradi tega. Vsak ima svoje mnenje, vendar to še ne pomeni, da ima pravico oporekati drugim, da nimajo prav. Dobro je, da ima vsak svoje mnenje. Ne bi mogli živeti brez osebnega izražanja. Glavno je, da se držimo osnovnih vrednot. Ne stori drugim tega, česar ne želiš, da bi drugi storili tebi.

Navkljub vsem hipotezam in teorijam znanstvenikov še vedno ne moremo odgovoriti na osnovna vprašanja o obstoju človeka. Menim, da bi moral vsak človek iskati resnico o sebi tudi v nerealnosti, domišljiji.

Emma B., 4. Cb

VEŠČINE VITKEGA PODJETNIŠTVA

V petek, 9. 10. 2020, smo imeli na šoli predavanje o veščinah vitkega podjetništva.

Predaval nam je David Arnež, mladi podjetnik, ki je pomagal pri zagonu nekaterih še danes uspešnih slovenskih podjetij. Po navadi pomaga mladim podjetjem, ki želijo stopiti na trg. Lahko bi rekli, da so v tej fazi kot v inkubatorju – nujno potrebujejo pomoč, da bodo zaživela. Predavatelj nam je podrobno opisal celoten potek.

Najbolj mi je bila všeč zgodba o njegovi lastni izkušnji, kako je odprl svoje podjetje, v katerem uresničujemo nove zamisli. Povedal je, da je bilo treba vložiti veliko truda za zagon, in nas povabil, da se mu pridružimo, če imamo kakšno dobro zamisel.

Tudi sam nameravam odpreti samostojno podjetje. Cilje zanj sem že postavil, vendar jih bo treba še obdelati, preden bom lahko sprejel prave odločitve.

Na koncu predavanja smo preko igre odkrivali, koliko podjetnika imamo v sebi.

Na srečanju sem se naučil veliko novih stvari o vitkem podjetništvu, ki ga je predavatelj predstavil na zelo zanimiv način.

Krištof Kožuh, 1. Da

SPOMINI

Misli so težke,
kakor ogenj, ki ne more goreti,
Kakor pesem, ki ne more zveneti.

V samoti, v tišini,
v senci dneva
se mi duša razodeva.

Počasi zaprem oči
in v mehko temo
se mi duša potopi.

Svetli blisk izpod gladine,
otožnost me hitro mine
ne glede na spomine.

Ema B., 4. Cb

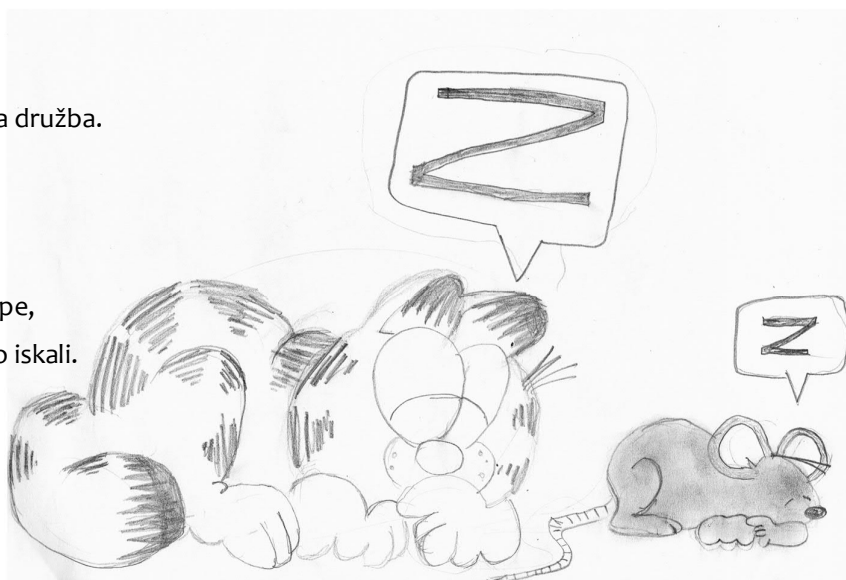

KORONA

Težki so to dnevi.
Malo v šoli malo v dnevni,
med vikendom pa služba,
kjer je veliko ljudi in prijetna družba.

Ko JJ dal je ukrepe,
vsi doma smo ležali.
Družine imele so prazne žepe,
zato ob petkih odgovore so iskali.

Matej Pirc, 2. Ca

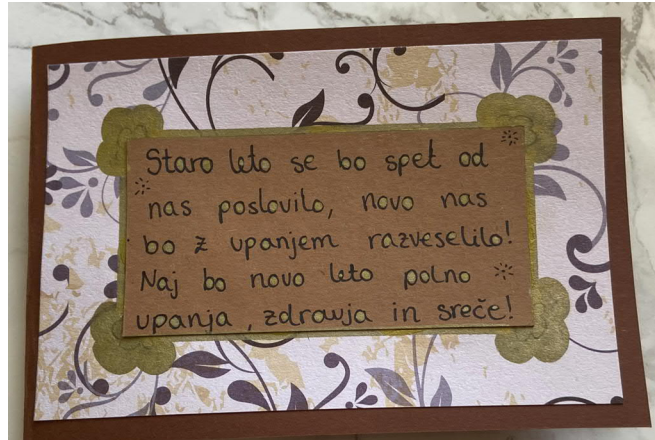

STOPIMO SKUPAJ

To pismo je za vse ljudi dobre volje, napisano z namenom, da vam polepša dan, če že ne more spremeniti položaja, v katerem smo se znašli zaradi istega razloga. Vsi čutimo enako, zato mislim, da smo sedaj bolj povezani med seboj in se naše energije prepletajo bolj kot kadarkoli doslej.

Dobra stvar, ki smo jo dobili z novo situacijo, je notranji mir vsakega posameznika. Ali ga čutite tudi vi? Če ne, nič hudega, do vas še potuje. Do tedaj vas prosim: »Bodite ljubeči, spoštljivi in

strpni do ljudi okoli vas in še predvsem do samega sebe. Čas je, da se poglobite vase in si priznate storjene napake ter si jih oprostite in storite vse, da vam bo oproščeno tudi s strani prizadetih.«

Z eno besedo lahko nekomu vzamete breme z ramen in mu olajšate nelagodni položaj. Čas je tudi, da pomislite na vse najlepše dogodke in dejanja. Pomislite na vse ljudi, živali, ki ste jim pomagali in si

čestitajte. Za vsako plemenito dejanje v vaši zbirki vam čestitam tudi jaz.

Ne bojte se smeha in ne bojte se solz. Tudi če nimate svojih najdražjih ob sebi, si objem podarite sami, mislite na njih in začutite njihovo toplino. Vsi smo z vami, če ste vi z nami.

Anja Borsan, 4. Cb

POROČILO O ŠPORTNEM DNEVU NA BLEDU

V soboto, 11. 5. 2019, smo se ob osmih zjutraj s šolo odpravili na Bled. Odpeljali smo se s tremi avtobusi. Na našem avtobusu je bilo na poti v obe smeri velik hrup.

Ko smo prispeli na Bled, smo se odpravili na pot okoli jezera. Naša skupinica, ki je hodila hitreje, je lahko odšla naprej in kmalu dohitela in prehitela skupino dijakov iz drugega avtobusa. Na poti med hojo smo se z Aljo, Zarjo, Nino in Martino stalno pogovarjale, si ogledovale lepoto Bleda (sploh jezera) in se ogromno presmejale. Ko smo naredili že cel krog okoli jezera, smo prosile neko sprehajalko, da nas je fotografirala, da bomo imele tako lep dan zabeležen še v obliki fotografije. Ker nam je ostalo še kar nekaj časa, smo se pridružile Aneju in Mihi na klopici ob jezeru in se še naprej pogovarjali in zabavali. Ker je bilo že na daleč videti, da se imamo zelo dobro, se nam je kasneje pridružil tudi profesor Kočica.

Ob 11:15 smo se odpravili nazaj proti parkirišču in se z avtobusi vrnili v Ljubljano. Izlet je bil izjemen in prepričana sem, da ga še zelo dolgo ne bom pozabila, saj smo se imeli tako lepo. Upam, da bomo kmalu šli spet kam na izlet.

N. N.

Zbrali smo nekaj misli dijakov 1. Ca razreda v okviru projekta Družina, ki ga je organiziral Rdeči križ.

- ✓ V družini želimo živeti zato, ker nam daje posebno toplino in pričara nasmeh na obraz.
- ✓ Družina, v kateri odraščaš, te izoblikuje in spreminja skozi čas.
- ✓ V naši družini je bilo veliko vzponov in padcev, ki jih ne bi več ponovili.
- ✓ Želim si, da bi mama in oče pozabila na vse spore, da bi se pobotala in bi spet zaživel skupaj kot prava družina.
- ✓ Družina ni enostaven koncept; ni vsaka družina dobra in ni nujno, da je krvno povezana.
- ✓ Vsak ima pravico do družine, v kateri je ljubljen in nihče nima pravice, da bi mu to odvzel.
- ✓ Ko si bom ustvarila svojo družino, ne bom ukazovala otrokom, kaj smejo in česa ne, naučili se bodo na lastnih napakah.
- ✓ Želela bi si več reda v družini, saj me neorganiziranost spravlja v obup.
- ✓ V svoji družini bi spremenila to, da bi več časa preživel skupaj.

KDO SEM JAZ?

Ime mi je Nina. Stara sem 15 let. Živim v vasi Zg. Besnica blizu Kranja. Imam rjave kodraste lase, rjave oči in visoka sem približno 170 cm. Osnovno šolo Matije Čopa sem obiskovala v Kranju. Na tej šoli sem spoznala tudi zelo dobre prijateljice, s katerimi sem zaenkrat še vedno v stiku.

Zdaj sem dijakinja Srednje trgovske šole Ljubljana, in sicer obiskujem program aranžerski tehnik. Za to šolo sem se odločila že v osmem razredu OŠ. Takrat sem odšla na informativni dan in ugotovila, da je ta šola res prava zame. Profesorji so mi veliko bolj všeč, kot učitelji v osnovni šoli, ki naj bi bila ena najtežjih OŠ v Kranju.

Doma imam mlajšega bratca. Ime mu je Luka, star je trinajst let in obiskuje sedmi razred OŠ.

Zelo rada imam domače živali. Doma imamo rjavega zajčka, mačko Miko in pa mlado in razigrano psičko Fany, ki je čistokrvna črna labradorka. Je zelo učljiva in prijazna psička. Narejeno ima malo pasjo šolo, sedaj pa skupaj hodiva v osnovno šolanje psov. Zelo rada se tudi igra s pasjimi prijatelji.

Mačko smo dobili čisto po naključju. Znašla se je v tetinem avtu in tako prišla k nam domov. Na začetku je nismo hoteli, a ker je bila mačka tako vztrajna, smo jo na koncu le vzeli k sebi. Dedi ji je naredil leseno hiško, kjer leži, kadar jo zebe.

Zajček je že star. Je rjave barve. Pozimi je zaprt v stanovanju, poleti pa uživa na balkonu. Zelo rad se tudi igra z mano.

Svoj prosti čas rada preživim s psičko. Zelo rada slikam tudi na platno. Zvečer si krajšam čas z gledanjem televizije ali z branjem Harryja Potterja. Najraje izmed vseh teh stvari pa treniram svojo psičko, ki jo imam zelo rada. Z njo bi si želela narediti še nekaj tečajev (rada bi šla na pasji Agility), da bi čim več znali.

Ko sem končala sedmi razred OŠ, sem prvič vstopila na letalo. Z družino smo med poletnimi počitnicami odšli v Turčijo za sedem dni. Tam se mi je tudi izpolnila dolgoletna želja, da v živo vidim delfine. Obiskali smo namreč dolphin show v Alanyi. Delfini so zame res čarobna bitja. V prihodnosti bi si jih želela videti tudi v morju. Alanya je sredozemsko letoviško mesto v turški provinci Antalya. Z mami sva odšli tudi na enodnevni izlet v njen stari del mesta. Bilo mi je zelo všeč.

Konec osmega razreda OŠ smo spet z letalom odpotovali v Črno goro. Letalo je pristalo v Podgorici. Do morja smo se vozili z avtobusom še približno uro in pol. Iz teh počitnic mi je najbolj ostala v spominu plaža svetega Stefana. Tokrat smo pa vsi skupaj odšli še na enodnevni izlet na Ostrog, to je samostan srbske pravoslavne cerkve. Nahaja se visoko na gori. Vanj prihajajo verniki z vsega sveta.

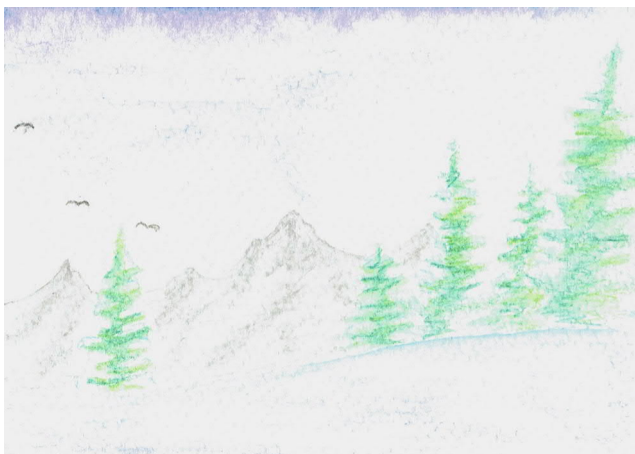
V bližnji prihodnosti bi želela obiskati narodni park Plitvice na Hrvaškem, Toskano in Rim. Zelo rada potujem po svetu, čeprav se doma počutim odlično. Imam svojo sobo, kjer se učim in ustvarjam. Živim v vasi, kjer je zelo lepa narava, kar je zame še posebej pomembno. V prvi vrsti pa si želim uspešno dokončati srednjo šolo.

Nina Gnjatović, 1. Cb

VSI MOJI ...

Družina je nekaj, kar vsi, tudi če si tega ne priznamo in si ne želimo, enostavno imamo. Vsak človek obstaja na svetu, ker se je rodil. Ustvarjen je in živi s svojo družino. Ni pa vedno tako, da so tvoja družina tvoji biološki starši. Lahko se zgodi nesreča in umrejo, lahko pa svojo družino tudi zapustijo. Sirote, otroke brez staršev lahko posvojijo in živijo v družini s popolnimi neznanci, ampak to vseeno ne pomeni, da nimajo družine. Ti otroci dobijo novo priložnost življenja v družini.

Ljudje smo družbena bitja, zato je res težko živeti sam. Poznamo ljudi, ki so osamljeni do take mere, da se jim začne mešati; predstavljati si začnejo nežive stvari kot žive in se z njimi pogovarjajo. Nekateri si za prijatelje dobijo živali, vendar ti ne nadomestijo družine. V družini si lahko zaupaš in imaš druge člane neizmerno rad, tudi če ti gredo na živce. Tako se lahko počutiš tudi med prijatelji in jih lahko šteješ za družinske člane.

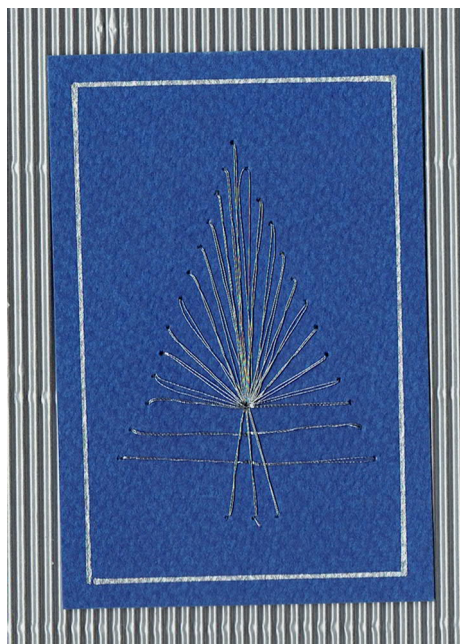
Vsem otrokom, tudi odraslim bi želela prihraniti izkušnjo ob izgubi staršev, želela bi

jim dobre odnose z vsemi in ne samo z bližnjo družino, tudi s prijatelji in sorodniki, predvsem pa dobro počutje v zavetju doma.

V prihodnosti bi rada imela družini z otroki in partnerjem. Želela bi imeti dobro in zdravo zvezo, ki bi trajala dlje časa. Danes je takšno zvezo težko vzdrževati zaradi preprirov, želja po novem oziroma naveličanosti drug drugega in podobno. Otroci novejših generacij prispevajo in pomagajo staršem vedno manj, kar seveda ni dobro. V družini je zelo pomembno, da sodelujejo vsi družinski člani. Če v odnos ne vlagajo enako, bo ta propadel, ker se bo kdo naveličal in odšel.

V Homerjevem epu Odiseja lahko vidimo Odisejev odnos do žene in sina, kako ju pogreša in se 10 let trudi priti domov, medtem pa ga Penelopa zvesto čaka. Tudi v Sofoklejevi tragediji Antigona so osrednji problem odnosi v družini. Antigona se mora boriti proti svojemu stricu, da bi lahko pokopala svojega pokojnega brata. V Priliki o izgubljenem sinu pa spoznamo očetov odnos do mlajšega sina, ki je lahkoživo zapravljal svojo dediščino. Kljub temu mu oče oprostí in mu dá novo priložnost.

Vloga družine se je skozi čas zelo spremenila in zdi se mi, da se še bo. V preteklosti so se starši odločali, s kom se bodo njihovi otroci poročili. Vsaj pri nas tega ni več, a na žalost je še danes marsikje tako. Včasih so bili člani družine bolj povezani kot smo zdaj. Mislim, da je tako tudi zaradi interneta in telefona. Danes se vsak zapre v svojo sobo in brska po telefonu, prej pa so se vsi skupaj igrali družabne igre.

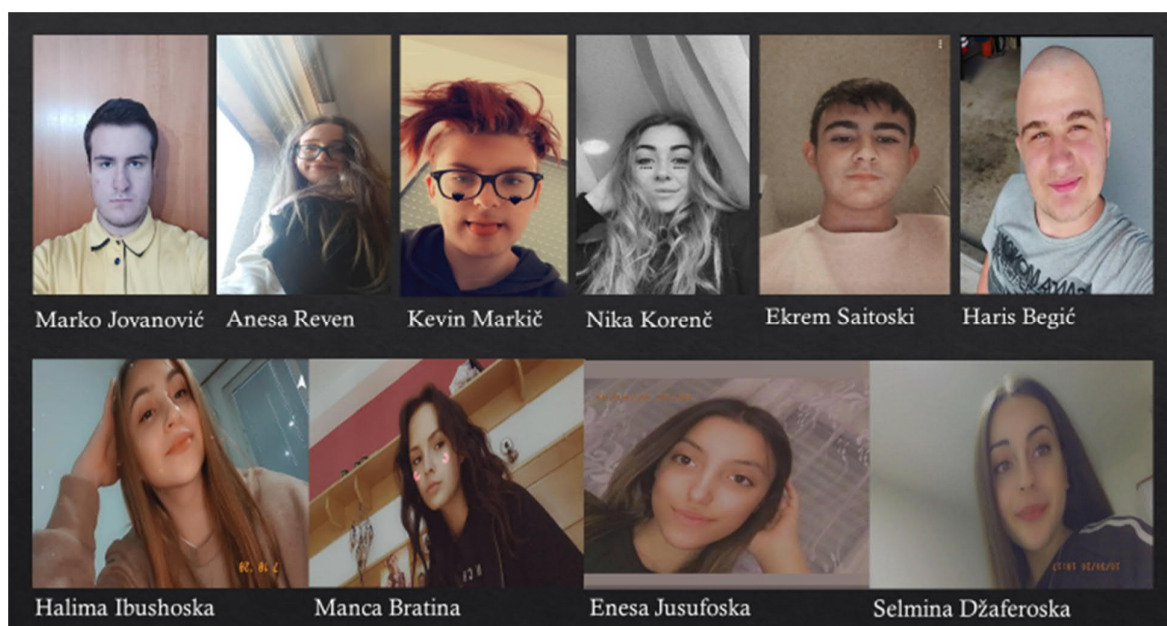

BELO ZLATO

Nekega povsem običajnega šolskega dne, ko smo vsi pričakovali navodila za delo na daljavo, nam je učiteljica Maja Fabjan poslala nenavadno sporočilo: "Imam presenečenje za vas!" Seveda smo se spraševali, le kakšno presenečenje nam je profesorica pripravila in nestrpno čakali trenutek, ko nam ga bo razkrila.

Zjutraj smo se zbudili v napetem pričakovanju in pri pouku končno izvedeli, da bomo lahko sodelovali v zanimivem šolskem projektu Mlekastično! Prof. M. Fabjan nam je razložila osnove cilje projekta, ki nam je bil tako všeč, da smo se še isti dan lotili dela. Delo je najprej potekalo znotraj naše skupine, tj. 2. skupina 2. Ac: Haris, Manca, Selmina, Halima, Marko, Enesa, Nika, Kevin, Anesa in Ekrem.

Najprej smo se vprašali, kakšno mleko uživa vsak izmed nas. Prišli smo do različnih informacij, ki smo jih hoteli skupaj obdelati v PowerPoint predstavitvi, zato smo se morali velikokrat srečati preko spleta, tako da smo se poleg dela tudi zabavali in se še dodatno povezali med sabo.

Odločen dan za nas je bil 12. 11. 2020. Profesorica je na začetku srečanja mislila, da še nismo opravili z delom, vendar smo ji vrnili presenečenje z našo predstavitvijo. Bila je izredno navdušena, zato je vsem napisala pohvalo in predlagala, če bi nadaljevali s projektom in ga razširili na celotno šolo. Da bi zbrali vse potrebne podatke, smo sestavili anketo, za kar smo potrebovali teden dni. Naslednji teden smo zbirali odgovore, nato pa je prišel čas za podrobno analizo vseh anket. Tudi to smo opravili zelo hitro. Za konec projekta smo pripravili še predstavitev v obliki PowerPointa, ki smo jo kasneje predstavili tudi ravnateljici in vsem učiteljem naše šole.

Biti udeleženec takega projekta je neverjeten občutek. Med tem projektom smo se izredno povezali, spoprijateljili in se podrobneje spoznali s potekom izdelave mleka in mlečnih izdelkov.

Marko Jovanović, Selmina Džaferoska, 2. Ac

VOZIM ŠE, HODIM PA NE VEČ

V sklopu obveznih interesnih vsebin smo si preko Zooma ogledali predavanje o varni vožnji z opozorilnim naslovom Vozim še, hodim pa ne več.

Pomen varne vožnje nam je predstavil Vladimir, ki zaradi prometne nesreče ne more več hoditi. Vladimirjev način pripovedovanja njegove življenjske zgodbe se nas je še posebej dotaknil.

Vsi se moramo začeti zavedati, kako zelo je pomembna varnost v prometu. Pred vožnjo ne bi smel nihče piti alkohola. Prav vsak mora biti **NUJNO** privezan z varnostnim pasom. Vsaka vožnja je za nas lahko usodna. Žal se tega ne zavedajo vsi. Nekateri ljudje se odpnejo, še preden pridejo do doma ali katerega drugega cilja. Sama temu nasprotujem. Lahko se ti kaj zgodi tik pred ciljem. Če uporabljaš pas, te lahko reši hudih posledic.

To predavanje bi priporočila vsem udeležencem v prometu ne glede na starost. Upam, da se bodo res začeli zavedati, kako je pomembna varnost v prometu in da je zanjo odgovoren vsakdo izmed nas.

Nina Gnjatović, 1. Cb

VARNA VOŽNJA

Pregovor: Kdor prej pride, prej melje že dolgo ne drži več - vsaj kadar govorimo o varni vožnji, Vsakič, ko se usedem v avto, pomislim na ljudi, ki so doživeli prometno nesrečo, postali invalidi ali izgubili življenje ali so bili njihovi bližnji žrtve nepremišljenih voznikov.

Vedno se pripnem in opozarjam druge, naj uporabljajo varnostni pas, pa čeprav vožnja traja le kratek čas. Nikoli ne veš, kaj se lahko zgodi v naslednjem trenutku. Še bolj trmasta sem, ko gre za hitro vožnjo, prehitavanje in nepozornosti na cesti. Že večkrat mi je srce kar zastalo zaradi svetlobno hitrostjo vozečih nespametnih voznikov. Zaradi sedanjega stanja na cestah si ne upam delati vozniškega izpita. Najbolj pa me žalostijo zgodbe v zvezi z nesrečami zaradi alkohola in drog, predvsem kadar so to mladi. Veliko bolje bi bilo poklicati taksi ali drug prevoz, kjer bo vozilo upravljala trezna oseba. Tako bo število nesreč in umrlih bistveno manj.

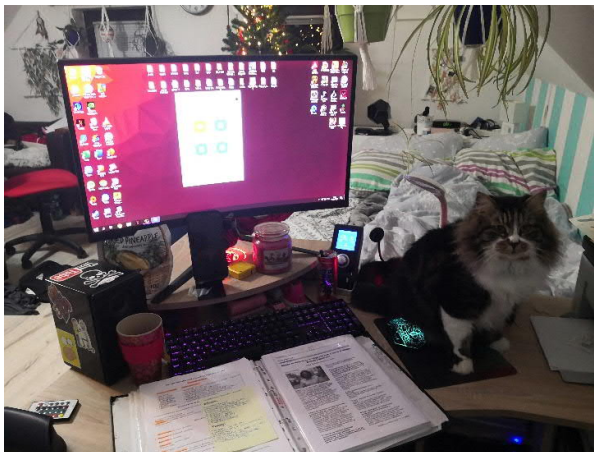
Želim, da bi se o neodgovorni vožnji bolj obveščalo ljudi in da bi se ljudje bolj zavedali razmer in nevarnosti na cesti. Upam, da se bo število nesreč zmanjšalo in da bo za volanom vse več treznih in previdnih voznikov.

Ema Gostiša, 4. Cb

DELO NA DALJAVO

Pregovor Ljubo doma, kdor ga ima mogoče zveni izredno lepo in prijetno, če pa smo omejeni izključno na dom, začnemo na situacijo gledati z drugačnega vidika.

Epidemija je bila za vse nas nepričakovana, prav tako tudi ukrepi proti njej. Na začetku je bilo zelo težko, saj je bil pouk na daljavo za nas nekaj novega, zato smo imeli določene težave z privajanjem, povezovanjem, motivacijo za delo ... Danes lahko rečemo, da je bila začetna faza dela na daljavo velik izziv, vendar smo se hitro privadili. Delo na daljavo nam je dalo priložnost, da sebe in sošolce spoznamo z nekoliko drugačne perspektive.

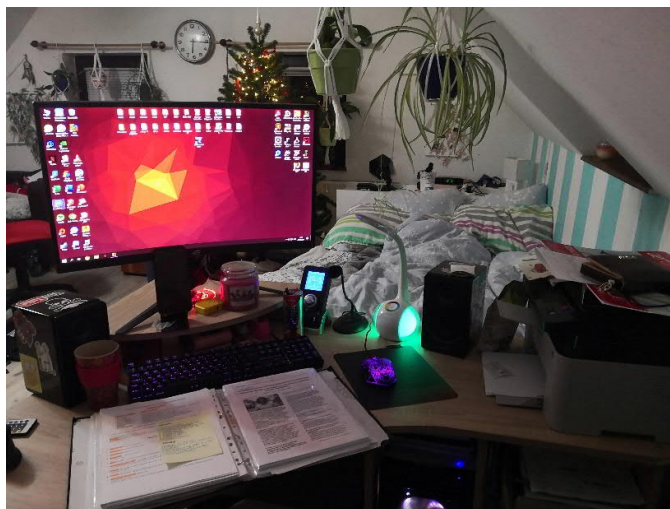

Ali mogoče tudi vam zjutraj zazvoni budilka, pa jo samo izklopite in nadaljujete s spanjem, medtem ko bi se v normalnih okoliščinah ob zvonjenju začeli nemudoma pripravljati, da boste prispeli v šolo pravočasno? Ali pa spadate v drugo skupino dijakov, ki na daljavo delajo še bolj intenzivno kot v običajnih razmerah? Niste edini, mnogi vaši vrstniki imajo podobne izkušnje.

Če ste zaradi šolskih obveznosti zaradi dela na daljavo v stiski in mislite, da ne zmorete opraviti vsega, ne skrbite. Za vse je potreben čas, ki si ga morate sami organizirati in upoštevati. V dnevnem urniku časovno opredelite čas učenja po predmetih, čas sprostitvenih aktivnosti, prehranjevanja. V družini postavite pravila za kakovostno sobivanje ter dobro komunikacijo. Naloge opravite z motivacijo, da boste dobili

pohvalo. To vam bo dvignilo samozavest. V tem času ne smete pozabiti na gibanje in ostale fizične aktivnosti. Vsak dan bi morali iti na sprehod, da bi se lažje koncentrirali med učenjem.

Nekateri dijaki komaj pričakujejo vrnitev v šolo, saj pogrešajo šolsko atmosfero, profesorje, prijatelje, druženje in vse dobre strani, ki jih prinaša. Drugim bolj ustreza učenje na daljavo, saj so raje doma. Večina dijakov pa si zagotovo novem letu želi konec epidemije in vrnitev v šolske klopi. Skupaj bomo zagotovo zmogli!

KNJIŽNI SEJEM NA DALJAVO

Vsako leto obiščemo knjižni sejem v Cankarjevem domu. Letos to žal ni bilo mogoče. Namesto tega smo si lahko ogledali štiri intervjuje s sodobnimi književniki in prevajalci.

Ogledali smo si pogovor Cvetke Bevc s pisateljem Ferijem Lainščkom ob izidu njegovega romana Kurji pastir. Pisatelj v romanu

govori o svojem otroštvu, svoje življenje predstavlja skozi številne anekdote, hkrati pa opisuje tudi prekmursko pokrajino. Napisati namerava tudi nadaljevanje romana. Pisatelj ne piše zato, da bi koga

zabaval, ampak da razišče sebe in se bolj poglobi vase. Zdi se mu, da je v današnjem času najbolj napadena ljubezen, predvsem v času korona krize, ko smo zaprti in osamljeni. Vendar meni, da dobro vedno premaga zlo. Všeč mi je bilo tudi, ko je Cvetka Bevc prebrala nekaj odlomkov iz njegovega novega romana.

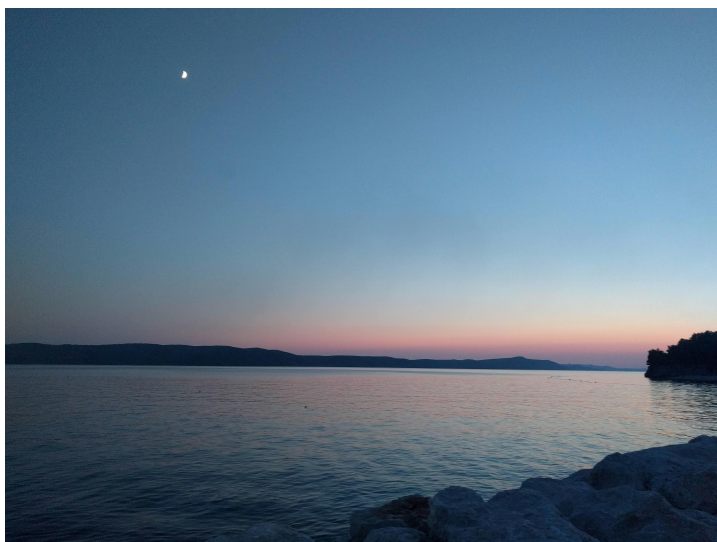
Ivo Svetina, avtor romana Malabar, je pripovedoval o doživetjih s svojega potovanja po Indiji, ki je njegova najljubša država. Primerjal je svet, kakršen je bil včasih in kako se je spremenil do sedaj - predvsem na slabše. Samo razmišljanje pisatelja mi je bilo všeč v več pogledih. Zanimivo mi je bilo, da mu ravno tako kot meni pri pisanju pomaga poslušanje glasbe.

Kot tretji prispevek na knjižnem sejmu smo si lahko ogledali pogovor s prevajalcem Sebastianom Walcherjem in pisateljico Anjo Štefan. Sebastian Walcher je prevedel v nemščino pravljico Bobek in barčica, ki jo je napisala Anja Štefan in je njena najbolj brana pravljica. Anja obiskuje veliko vrtcev in šol, kjer predstavlja in bere svoje pravljice. Sebastian je omenil tudi festival pripovedovanja pravljic v Gradcu. Na tem festivalu se predstavijo pravljice iz različnih koncev sveta. Zanimivo je spoznati pravljice skozi druge kulture.

Nazadnje smo lahko prisluhnili pogovoru, v katerem se nam je predstavil Ervin Fritz, pesnik in pisatelj, ki je konec leta 2019 objavil pesniško zbirko Savinjčanka kot poklon svojemu rodnemu kraju, saj je pesmi napisal v domačem narečju.

dijaki 4. Ca

NE BOM TIHO!

Ne morem več molčati. Ne morem se nikomur več opravičevati samo zato, da bi ustregla vsem. Ne morem spustiti glave, da bi bila ponižana od vseh. Niti ponujati še drugega lica za novo klobuto. Ne morem biti vedno kriva za vse. Za njihovo propadlo življenje, nesrečo in bolečino.

Ne da ne bi mogla, nočem molčati. Nočem piti grenkobe zavisti nekoga. Niti stati na dnu, medtem ko me sanje vlečejo na vrh. Ne zmorem več, da me nekateri vedno sovražijo, jaz pa se

sprašujem, kaj sem jim storila. Pustim jim, da se hranijo s sovraštvom, vendar bom jaz še vedno ljubila in odpuščala. In ne morem za vedno odpirati svojega srca nožem ljudi, ki bi dopustili, da bi na smrt zakrvavela. V nobenem primeru ne molčim več. Ne sprejemam več, da nekdo hodi k moji družini, da bi jo prizadel. Da me poskuša prizadeti, ker nisem taka kot on, niti to nočem biti. Da bi me poteptal s čevlji, polnimi sovrašstva, da bi se mu sploščila pod nogami.

Ne morem se več prepričati, da nisem dovolj vredna. Pod nebom je prostor za vse. Ne morem več poslušati tistih, ki žalijo in prisegajo, medtem ko se drugim ljudem predstavljajo kot najboljši. Ne morem se več jeziti, ko me obrekujejo, nikomur nič več ne dokazujem. Ne morem živeti, da bi bila drugim všeč, da bi se uvrstila v njihov krog. Da bi pila vodo iz njihovih izvirov. Da bi plesala, tako kot oni igrajo. Da stojim pod njihovim dežnikom, medtem ko se po meni zliva strupen dež.

Ne morem biti del njih. Nikoli več se ne morem prepustiti šibkosti in postati malo, prestrašeno bitje brez kril. Ne smete molčati. Ta svet zahteva levje srce. In včasih je treba režati.

Elma Makić, 1. Da

OGLED LUTKOVNE PREDSTAVE NA DALJAVO

ŽOGICA MAROGICA

V sredo smo si namesto pouka ogledala lutkovno predstavo, objavljeno na spletni strani slovenske nacionalne televizije, ki je bila uprizorjena v lutkovnem gledališču v Mariboru.

Predstava kot celota mi je bila všeč, čeprav nisem ravno ljubiteljica lutk. Pripovedovalca sta naredila vzdušje še bolj zanimivo, saj sta se tudi onadva vživela v zgodbo. Rekvizitov je bilo malo, a bili so zanimivo narejeni in v barvah, ki pritegnejo. predstava Sploh je za otroke zelo zanimiva zaradi lutk, ki so dobro narejene in se premikajo na vrvici.

Zgodba govori o dedku in babici, ki sta bila osamljena in je nekega dne prišla k njima žogica, vendar jo je odnesel zmaj, da bi se lahko njegovi mladički s čim igrali. Seveda sta žogico dedek in babica vzljubila, zato sta jo šla iskat. Nato se je dogajanje napeto stopnjevalo, kar me je pritegnilo. Dedek in babica iščeta pomoč povesod in za srečen konec morajo pomagati tudi otroci.

KRST PRI SAVICI

Druga lutkovna predstava je bila Krst pri Savici. Predstava se nam je zdela zanimiva in preprosta, zelo jasno predstavljena. Všeč nam je bila kombinacija igre in lutkovne predstave. Vsebovala je tudi nekaj modernih detajlov med prikazom bitke, ki so predstavo še dodatno popestrili. Zgodba je bila lahko razumljiva, nazorna. Le kombinacija lutk in človeških figur je v določenem trenutku malce zmedla gledalca. Predstava kot celota nam je bila všeč.

dijaki 4. Ca

Dobrodošli v VESELEM decembru!

mesecu, ki s seboj prinaša ščepec čarobnosti, če ga le znamo prepoznati.

Bodimo hvaležni za vse, kar nas obdaja: bežen nasmeh mimoidočega, lepa misel prijatelja, stisk rok sodelavca, pesem, ki nas spravi v dobro voljo, glasen smeh, ki privabi solze, slika neke ljube osebe, sprehod v naravi ... Zaradi teh stvari je svet lahko precej lepši!

Najlepši občutek je, ko se nekdo kar tako spomni nate, kajne? In zato pišem tole pismo. Namenjeno je Vam, ki imate za seboj precej več izkušenj kot jaz, ki sem letos stopila v polnoletnost. Vam, ki se morda čudite današnjemu času, ki ga je prevzela tehnologija in redko še dobite kakšno pismo.

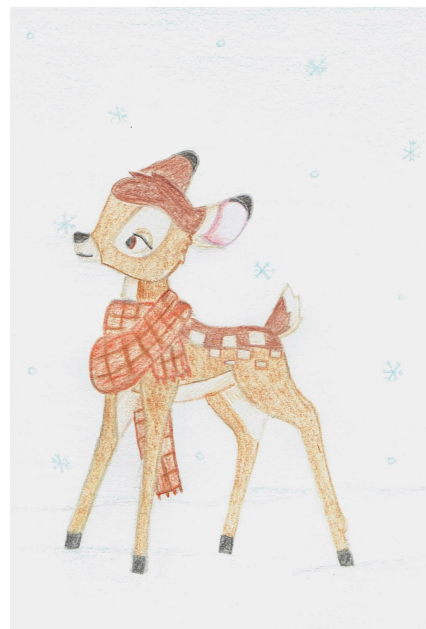
Veste, tudi sama raje posežem po knjigah in se razveselim na roke napisanega pisma ali z ljubeznijo ročno narejene voščilnice. Rada imam vonj platnic in rada pišem. In ko človek dela nekaj z veseljem, mu tudi v časih, ki terjajo veliko sprememb, ni tako zelo hudo. Ljudje so se in se vedno bodo pritoževali, ampak mislim, da dokler imajo družine, službe in zdravje, se jim godi v redu.

Želim vam pričarati lep trenutek v dnevu, da morda posedite ob svoji najljubši skodelici kave ali čaja in se z nasmehom na obrazu spominjate najlepših trenutkov, ki so se vam zgodili bodisi v tem letu ali v mesecu decembru nekoč davno. Kajti spomini ostanejo in če se spominjamo dobrih, nam je pri srcu topleje.

Ni pomembno, kaj človek dobi, pomembno je, kdo in kako mu to da. Dodajam Vam še svojo pesem - naj bo to voščilo razlog za lepše praznike! Želim vam vse dobro!

Nasmeh je dovolj,
da obarva prazen dan.
Lepa misel,
da veš, da nisi sam.

Skrivnost je čarobnost,
ki je v malih stvareh.
Naj bo iskrenost, srčnost
in zdravje doma pri ljudeh!

Sara Topić Beganović, 3. Ac.

POUK MALO DRUGAČE – »KORONA TIME«

Zaradi pouka na daljavo veliko časa preživim za računalnikom. Sama ne maram takšnega načina šolanja. Lažje mi je, če se učim v razredu. Profesorji mi bolje razložijo snov v šoli kot po spletu. Tolažim se, da postajam vedno boljša v uporabi tehnologije. Edina in največja prednost pri pouku od doma je, da se mi ni treba vsak dan voziti iz Kranja do Ljubljane, za kar je po navadi šlo veliko mojega časa.

Pohvalim pa se lahko tudi z ocenami: pri testu iz matematike sem dobila prav dobro oceno. Še isti dan sem bila vprašana zgodovino, kjer sem dobila odlično oceno. Vsak dan poskušam narediti za šolo čim več. Večino predmetov delam sproti. Če imam kakršnekoli težave pri matematiki ali pri drugih predmetih, se lahko obrnem na dedija in starše. Večina predmetov mi ne dela težav.

V hiši imamo velik problem z internetno povezavo, ki včasih ne dela dobro, zato se povezava prekine in me 'vrže ven' iz klica. V naši hiši imamo preobremenjen internet, saj vsi štirje otroci delamo od doma. Tako se moja povezava prekine tudi zato, ker se je za mano prijavilo preveč ljudi. Na srečo prijava nazaj ni pretežka, samo kabel je treba izklopiti in ga

ponovno priklopiti. Kot po čudežu internet ponovno deluje. Za sedaj!

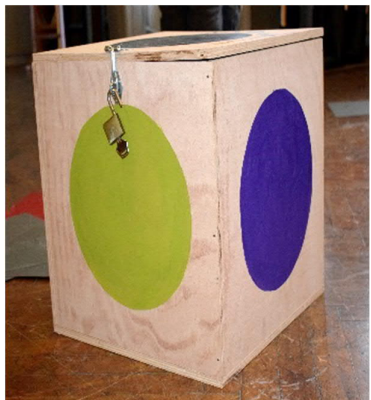
Vsak dan grem s svojo psičko na sprehod v gozd, kjer se naužijem svežega zraka. Zvečer zaradi krive hrbtenice pogosto tudi telovadim. Od osmih zvečer si vsak dan privoščim tudi televizijo. Ker se ne vozim vsak dan, sem veliko manj utrujena, imam več prostega časa in lahko grem bolj pozno spat. Skrbim za svoje zdravje, jem sadje in zelenjavo ter sem na svežem zraku vsak dan.

Ostanite zdravi!

Nina Gnjatović, 1. Cb

TEDEN PISANJA Z ROKO 2020

V Tednu pisanja z roko ob koncu januarja 2020 smo na naši šoli izvedli različne aktivnosti, s katerimi smo dijake ozaveščali o pomenu motorične spretnosti. Učitelji so se z dijaki pogovarjali o pomenu pisanja z roko tudi na razrednih urah. Osrednja tema letošnjega tedna pisanja z roko **V naši družini radi pišemo z roko.**

Na pobudo dijakov smo jo razširili še z dodatnimi dejavnostmi. Dijaki v programu aranžerski tehnik so poslikali skrinjico, ki jo je naredil gospod hišnik.

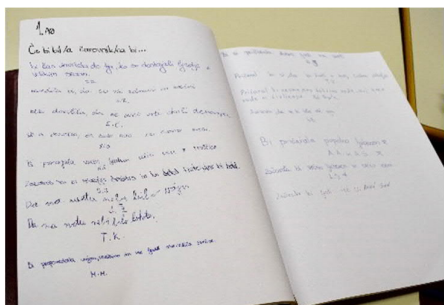
Vanjo so dijaki zaključnih letnikov spravili svoja sporočila bodočim dijakom. Nato so poslikali še ovojnico in tudi s tem izkazali svojo kreativnost.

Dijaki so v svojih spisih razmišljali o pomenu pisanja z roko, nekateri so nanizali zgodovinski razvoj pisave in zelo pogosto poudarili terapevtsko vlogo pisanja. Številni dijaki so izpostavili, da jih pisanje z roko umiri, jim pomaga urediti misli in da je pisanje z roko lahko tudi romantično, čeprav to ni več tako moderno.

Dijaki tujci so svojim staršem, bratom, sestram, sorodnikom v različnih jezikih opisali svoja doživetja v novem okolju. To so bili zelo čustveni trenutki.

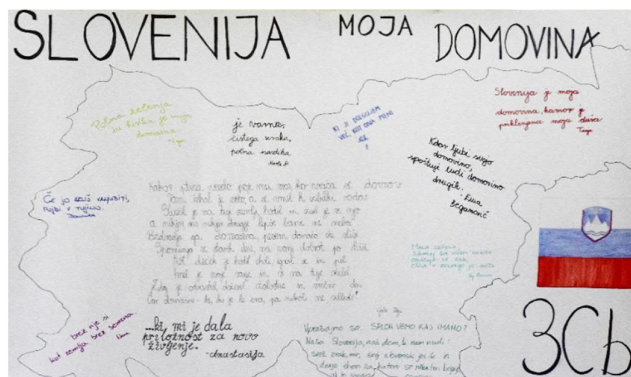

Nekateri dijaki pa so priznali, da doma z roko napišejo samo »nakupovalne listke.«

Dijaki prvih letnikov v programu trgovec so po obisku Hiše eksperimentov izrazili željo, da bi se radi spremenili v čarobnika, čarobnico, zato so svoje želje, ki bi jih uresničili v vlogi čarobnih bitij, z roko zapisali v kroniko šole.

Dijaki tretjih letnikov v programu aranžerski tehnik so ob obravnavi domoljubne literature dali pobudo, da bi pripravili plakat na temo **Slovenija, moja domovina** in z roko napisali, kaj jim pomeni. Nastal je slikovit plakat s poglobljenimi mislimi dijakov.

Teden pisanja z roko je bil na naši šoli zelo razgiban. Ob pisanju z roko so bili številni dijaki ponosni na svojo pisavo in spoznanje, da sodobna tehnologija ne more izpodrinuti osnovne spretnosti človeka.

mentorica: Magda Horvath

MALO POZORNOSTI ZA VELIKO VESELJE

Dijaki naše šole so v decembru 2020 sodelovali v projektu Mala pozornost za veliko veselje, ki je želel navdušiti širšo javnost za medgeneracijsko sodelovanje in zbrati 21.000 voščil in prazničnih pisem za 21.000 starostnikov po vseh slovenskih domovih in centrih za starejše.

Dijaki so svoje voščilnice poslali najprej svoji mentorici Andreji Peteros, ki jih je poslala pobudnikom projekta. Odziv dijakov je bil velik, saj so postali s tem del nečesa velikega, plemenitega. Tudi zapisi na voščilnicah so bili polni lepih želja:

»Leto 2020 ni naklonjeno nikomur. Ampak nič za to! Dijaki smo tukaj za vas! Naš cilj je, da Vam pričaramo nasmešek na obraz in Vam dati vedeti, da niste sami!

Mlajše generacije ne vemo, kako Vam je, ko ste osamljeni brez prisotnosti domačih in vseh, ki jih imate radi, saj so stiki z domačimi dovoljeni le preko video klica ali navadnega klica. Poleg tega

je tudi vaše gibanje izven doma zelo omejeno. Svoboden je lahko edino vaš pogled skozi okno.

Čas mineva in z decembrom prihajajo najbolj pričakovani prazniki, ki bi bili še posebej prijetni, če bi jih preživeli v objemu domačih. Letos je to onemogočeno, saj je epidemija naredila svoje. Kljub nošenju mask in vseh nevšečnosti Vam v čarobnem decembru želim obilo zdravja, veliko nasmehov in lepih besed. V novem letu pa Vam želim čim več dobrega in miru.

Z obilo upanja in nasmeha dijakinja Srednje trgovske šole Ljubljana!«

Dominika Dežman, 4. Cb

»Življenje je mešanica. Moramo ga sprejeti, kakšno je, ga poskušati razumeti, nato pa izboljšati. Zdaj smo vsi doma, vendar si vsi želimo nekaj lepega in dobrega v novem letu. Staro leto se bo vsak hip poslovilo od nas, novo pa nas bo z upanjem razveselilo.

Naj novo leto izbriše bridkosti starega leta in naj vas napolni z upanjem in radostjo!

Toplo ognjišče in smeh v očeh, vse to vam iskreno želim v teh prazničnih dneh,

da zdravja in srečnih dogodkov nešteto, vam v obilju nasulo bi novo leto.

Lepo vas pozdravljam dijakinja Srednje trgovske šole Ljubljana!«

Samra Salifoska, 3. Ac

KORONSKI POHODI

Moj navaden delavnik poteka tako: zjutraj delam stvari za šolo, popoldne grem pa vsak dan vsaj za eno uro na svež zrak. Zame je to zelo pomembno. Če ne grem vsaj za eno uro na dan ven, nisem v redu. Slabo se počutim. Z družino hodim tudi veliko v hribe in prav zato sem se odločila izvesti triglaving. Triglaving je vsakodnevna aktivnost, ki popestri tvoj vsakdan in te popelje na svež zrak. Ohranjati je treba splošno kondicijo in dobro voljo. Treba je vsak dan uživati v gozdu in prelepi naravi.

13. 12. 2020 smo se z družino odpravili na Šmarjetno goro. Visoka je 646 m in leži nad Kranjem. Na vrhu je tudi hotel Bellevue. Je popularna turistična destinacija.

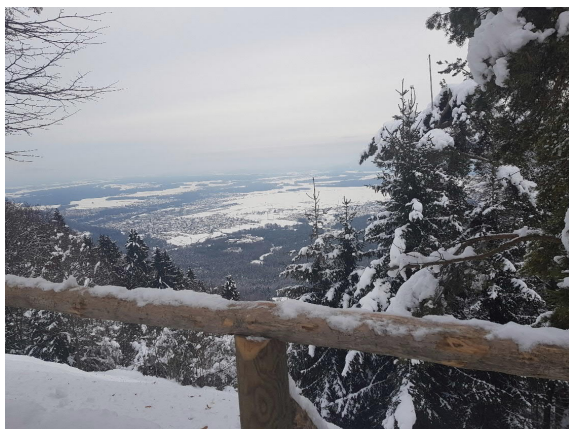
19. 12. 2020 sva odšli z mami na Rovnik, ki ima 706 m nadmorske višine. Leži nad Zgornjo Besnico. Na vrh

sva po gozdni poti hodili približno eno uro. 30. 12. 2020 sva z mami ponovno odšli na Rovnik. Tokrat je bilo zelo težko hoditi zaradi globokega snega.

9. 1. 2021 sva z atijem odšla na Svetega Jošta, ki je visok 847 m. Tudi na Jošta hodi zelo veliko ljudi.

Nina Gnjatović, 1. Cb

RIME NA KORONO

Za šolski časopis pesem pišem
in istočasno za aranžerstvo skice rišem.

V koroni nam je na prvem mestu šola,
zato se nikakor ne morem znebiti glavobola.

Hrepenim, da se na hodniku srečamo spet,
to čakam že skoraj cel' let'.

Kdaj bo prišel nazaj normalen čas,
to je odvisno od vseh nas.

Kmalu se bomo vsi glavnega odmora veselili,
da bomo končno v Fajn Fuudu jedli in pili.

Veselim se dneva, ko nam bo spet v veselje špricat',
ne pa učiteljice na Zoom klicat'.

Katarina Ikić, 3. Cb

